

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Přípravné jednání a koncentrace řízení po novele OSŘ a jejich důsledky pro některé další procesní instituty

Dne 1. 7. 2009 nabude účinnosti zákon č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V důvodové zprávě je novela OSŘ označena jako souhrnná a to vzhledem k tomu, že v souladu s dlouhodobým cílem zlepšení efektivnosti justice mění hned několik oblastí právní úpravy civilního procesu. Novela kromě (opětovných) změn v systému doručování, změn v systému protokolace a omezení odůvodnění soudních rozhodnutí, zavádí změny, které mají za cíl efektivně zamezit průtahům v soudním řízení. Nástrojem k soustředění a zefektivnění řízení a k urychlenému rozhodnutí vě věci je mimo jiné příprava jednání a na ní navazující tzv. zásada koncentrace řízení. A právě změny právní úpravy v této oblasti jsou předmětem následujícího příspěvku.

I. Důvody pro novelizaci OSŘ

Dne 1. 7. 2009 nabude účinnosti zákon č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V důvodové zprávě je novela OSŘ označena jako souhrnná a to vzhledem k tomu, že v souladu s dlouhodobým cílem zlepšení efektivnosti justice mění hned několik oblastí právní úpravy civilního procesu. Novela kromě (opětovných) změn v systému doručování, změn v systému protokolace a omezení odůvodnění soudních rozhodnutí, zavádí změny, které mají za cíl efektivně zamezit průtahům v soudním řízení. Nástrojem k soustředění a zefektivnění řízení a k urychlenému rozhodnutí vě věci je mimo jiné příprava jednání a na ní navazující tzv. zásada koncentrace řízení. A právě změny právní úpravy v této oblasti jsou předmětem následujícího příspěvku.

II. Východiska stávající právní úpravy

Hned v úvodu je třeba připomenout, že obecná zásada rychlé ochrany práv je obsažena jak v Listině základních práv a svobod[1] tak i v občanském soudním řádu. V něm byla v určité formě obsažena dokonce již od jeho samotného přijetí[2], když později byla upřesněna v souvislosti s transformací procesního práva a zejména se zdůrazněním rozlišení sporného a nesporného řízení[3].

Ve zmiňovaném sporném řízení jako základním civilním procesem se uplatňuje projednací zásada. Ta znamená, že soud v procesu zjistí a projedná skutkový stav pouze v rozsahu, který účastníci tvrdí a dokládají svými důkazy. Účastníci sporného řízení proto mají povinnost tvrzení a povinnost důkazní.[4] Soud již nemá povinnost zjišťovat (resp. vyšetřovat) skutečný stav věci co nejuplněji, jak

mu to ukládala historická právní úprava.[5] Naopak, důkazní břemeno je vymezeno jako procesní odpovědnost účastníka za výsledek řízení.[6]

V některých případech ovšem jeden z účastníků nemusí mít z nejrůznějších důvodů zájem na rychlém řešení sporu a snaží se spor často spíše prodlužovat. To je v rozporu s výše uvedeným požadavkem na rychlost řízení. Tento požadavek se mimo jiné konkrétně odráží v zákonném ustanovení podle nějž by měla věc být rozhodnuta zpravidla při jediném jednání.[7] Prvním jednáním ve smyslu ustanovení občanského soudního řádu[8] je přitom třeba rozumět jednání, které bylo nařízeno, neboť soud učinil v rámci přípravy jednání všechny (podle svého názoru) potřebné úkony a ve věci není podle zákona možné rozhodnout bez nařízení jednání, (a které následně také skutečně proběhlo)[9]

To ovšem předpokládá, že soud bude mít ještě před jednáním jasno, které skutečnosti jsou mezi účastníky sporné a proto bude ohledně nich nutné provést dokazování. Proto jsou ve sporném řízení účastníci donucováni ke splnění povinnosti tvrzení a důkazní několika instituty, které obecně slouží k přípravě jednání. Mezi ně patří prostá výzva k písemnému vyjádření ve věci[10] a tzv. kvalifikovaná výzva k písemnému vyjádření[11].

Podmínky, za nichž soud přistoupí ke kvalifikované výzvě jsou zákonem formulovány tak, že tento postup vyžaduje povaha věci nebo okolnosti případu. Povahou věci se rozumí skutková či právní obtížnost věci, která si vyžaduje kvalifikovanou přípravu jednání. Okolnosti případu jsou vymezeny skutečnostmi doprovázejícími konkrétní spor bez ohledu na jeho složitost po stránce skutkové nebo právní. Ve zcela jednoduchých věcech, které nevyžadují podrobnější a rozsáhlejší přípravu jednání, je vydání kvalifikované výzvy vyloučeno.[12] V ostatních případech pouze představuje-li žaloba zjevně bezdůvodné uplatňování práva, neodůvodňuje povaha věci ani okolnosti případu, aby soud přistoupil ke kvalifikované výzvě.[13]

Procesní úprava následků nevyhovění kvalifikované výzvě (fikce uznání a následné vydání rozsudku pro uznání bez slyšení žalovaného, nevyjádří-li se řádně k žalobě minimálně ve 30-ti denní lhůtě)[14] je ovšem na samé hranici ústavních záruk ochrany práv stran v civilním procesu. Ústavní soud již judikoval, že právo na slyšení účastníka před soudem, tedy i na projednání věci v jeho přítomnosti (právo na „hearing“), je základním právem, na jehož respektování je třeba bezvýhradně trvat.[15]

III. Nový institut přípravného jednání

Zákonodárce ovšem má riskantní situace balancování na hraně zákonnosti zjevně rád. Zřejmě proto v zájmu zefektivnění soudního řízení novelou zavádí nový institut přípravného jednání[16] právě jako alternativu ke kvalifikované výzvě, přestože následky nedostavení se k přípravnému jednání ze strany účastníka jsou prakticky stejně fatální jako v případě kvalifikované výzvy. To vše je ještě více zřetelné v souvislosti s novou úpravou doručování zavedenou stejnou novelou, jejíž zhodnocení by ovšem vydalo na samostatný článek.

Podle novely pokud soud nemůže rozhodnout bez nařízení jednání (při nesplnění zákonných podmínek, kterými jsou, že lze rozhodnout pouze na základě listinných důkazů, účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali nebo s rozhodnutím bez nařízení souhlasí)[17] a zároveň prostá výzva k písemnému vyjádření ve věci by mohla být nebo je bez očekávaného výsledku (jednání není připraveno tak, aby bylo možné rozhodnout hned napoprvé) dává zákonodárce soudu na výběr, jak dále postupovat. Pokud soud nezvolí cestu kvalifikované výzvy, nařídí přípravné jednání (pokud se nejedná o věc, kdy by přípravné jednání bylo neúčelné).[18]

Důležitost institutu přípravného jednání a snaha zákonodárce připravit soudu podmínky pro soudní jednání je zdůrazněna již v souvislosti s doručováním. Předvolání k přípravnému jednání se doručuje

do vlastních rukou, přičemž náhradní doručení je vyloučeno.[19]

Pokud se dnes účastník nedostaví k prvnímu roku, může to být maximálně považováno za ztěžování postupu řízení a důvodem pro uložení pořádkové pokuty[20] anebo pro uložení povinnosti hradit náklady řízení způsobené protistraně[21]. Pokud se ovšem účastníci v budoucnu nedostaví k přípravnému jednání, bude to pro ně mít důsledky daleko vážnější. Pokud se nedostaví žalovaný, kterému byla doručena žaloba, ačkoli byl řádně a včas předvolán nejméně 20 dnů předem a ani se včas a z důležitého důvodu neomluvil, má se ve sporných věcech[22] za to, že uznává nárok uplatněný proti němu žalobou, byl-li o tom žalovaný poučen.[23] To neplatí pouze v případech, kdy jsou splněny podmínky pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby. Nedostaví-li se žalobce ačkoli byl řádně a včas předvolán nejméně 20 dnů předem a ani se včas a z důležitého důvodu neomluvil, soud řízení zastaví, byl-li o tom žalobce poučen.[24]

V textu novely není výslovně uvedeno, jak postupovat, pokud se nedostaví oba účastníci. Výkladem však zřejmě bude možné dovodit, že v takovém případě je tu dán důvod pro zastavení řízení (žalobce se nedostavil); zároveň se neuplatní zákonná fikce uznání nároku žalovaným (je splněna podmínka pro zastavení řízení).

Rozdíl mezi platným tzv. prvním rokem[25] a novým institutem přípravného jednání[26] je tedy zejména v prostředcích, které soud používá a možných důsledcích pro účastníky. Jinak je obsah nového institutu přípravného jednání z velké části shodný s platným tzv. prvním rokem.[27] V obou případech se soud pokouší o smír, účastníky poučí, vyzývá je k doplnění tvrzení a důkazů a k plnění procesních povinností a při přípravném jednání zkoumá i zda jsou splněny podmínky řízení.

Tyto procesní povinnosti budou ovšem účastníci povinni splnit do skončení přípravného jednání nebo z důležitých důvodů v náhradní lhůtě poskytnuté soudem v maximální délce 30 dnů.[28] Pokud ani k poučení soudem uvedené procesní povinnosti nesplní, nebude až na stanovené výjimky ke skutečnostem uvedeným a k důkazům označeným po skončení přípravného jednání nebo po uplynutí náhradní lhůty přihlíženo[29]. K později uvedeným skutečnostem a označeným důkazům bude soud smět přihlídnout, jen půjde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po přípravném jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést[30], jakož i o skutečnosti nebo důkazy, které účastníci uvedli poté, co byl některý z nich vyzván k doplnění rozhodujících skutečností poté, co předseda senátu vyzve účastníka k doplnění vylíčení rozhodných skutečností, má-li za to, že věc lze posoudit jinak než podle účastníkova právního názoru[31].

Úprava ostatních přípravných institutů - prosté výzvy i výzvy kvalifikované zůstala novelou obsahově prakticky nedotčena. Doplněn byl pouze zákaz kolize kvalifikované výzvy s přípravným jednáním, když kvalifikovanou výzvu nebude možné vydat nebo doručit po přípravném jednání.

V návaznosti na nově zavedené přípravné jednání se pak novelou pro případy, kdy se přípravné jednání skutečně bude konat, vypouští povinná 30 denní lhůta určená účastníkům ve vymezených případech k přípravě na soudní jednání (resp. k zaslání předvolání k jednání) i obecně respektovaná lhůta 10 denní v případech ostatních.

IV. Nová úprava koncentrace řízení

Stávající úprava koncentrace řízení, jak bylo výše naznačeno, obecně spočívá ve vytvoření časového prostoru účastníkům řízení, ve kterém musí splnit povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Časové omezení je zpravidla dáno skončením prvního jednání, věcné omezení pak zákonným výčtem věcí, ve kterých se uplatňuje vysoký společenský zájem na efektivním a rychlém řízení, resp. rozhodnutí. To

se týká tzv. zákonné koncentrace řízení.[32] Jiným druhem koncentrace je koncentrace vhodná.[33] Ta přichází v úvahu i ve všech ostatních sporných věcech. Je přitom vázána na rozhodnutí soudu, podmíněně návrhem účastníka řízení. Takový návrh účastníka však přichází v úvahu pouze v řízení, kdy účastník jiný je nečinný, např. nevylicil všechny rozhodující skutečnosti nebo neoznačil potřebné důkazy.

V návaznosti na nově zavedený institut přípravného jednání zákonodárce přistoupil k pochopitelnému kroku. Koncentrace vhodná byla jako neefektivní zcela zrušena.[34] Situace, kdy jeden z účastníků musel soudu navrhnout, aby uložil prosti straně přece jen splnit ve stanovené lhůtě svoji zákonnou povinnost a zajistit tak pokračování v řízení, opravdu nebyla z dlouhodobého hlediska efektivní justice obhajitelná. Zákonná koncentrace řízení byla naproti tomu nejen zachována, ale bude nadále věcně zcela neomezena.[35] Co se týká jejího časového omezení novela rozlišuje mezi věcmi, v nichž byla provedena příprava jednání a věcmi, kdy přípravné jednání provedeno nebylo. V případě prvním je rozhodným časovým okamžikem pro uplatnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jak bylo již vysvětleno, skončení přípravného jednání nebo uplynutí náhradní lhůty. V případě druhém pak skončení prvního jednání nebo uplynutí náhradní lhůty. Možnost přihlédnout k později uvedeným skutečnostem a označeným důkazům zůstává a je rozšířena dále celkem na případy, kdy půjde o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po přípravném jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést[36], jakož i o skutečnosti nebo důkazy které účastníci uvedli poté, co byl některý z nich vyzván k doplnění rozhodujících skutečností poté, co předseda senátu vyzve účastníka k doplnění vylicení rozhodných skutečností, má-li za to, že věc lze posoudit jinak než podle účastníkova právního názoru[37].

V. Některé nejasnosti nové úpravy koncentrace řízení

Zákonodárce pamatoval i na situace, kdy dojde ke změně žaloby nebo ke změně v osobách účastníků. Tato nová úprava se však zdá být trochu nedotažená do konce. Při změně žaloby totiž platí původní časový okamžik rozhodný pro koncentraci řízení. A ten může, typicky koná-li se přípravné řízení, předcházet změně žaloby. V této souvislosti však třeba si uvědomit, že o změnu žaloby jde nejen tehdy, domáhá-li se žalobce něčeho jiného než v původní žalobě, nebo požaduje-li na základě stejného skutkového základu více, než požadoval v původní žalobě, ale rovněž v případě, že žalobce sice i nadále požaduje stejné plnění (stejně kvality a stejného rozsahu), ale na základě jiného skutkového stavu (skutkového základu věci), než jak ho vylíčil v původní žalobě.[38] Pokud zároveň podmínkou změny žaloby je souhlas soudu[39], pak není jasné, proč za takové situace nepřipustit i posunutí okamžiku koncentrace. Když již soud bude souhlasit se změnou žaloby postavené na jiných skutkových tvrzeních, bylo by jen logické umožnit účastníkovi i nová skutková tvrzení podepřená novými důkazy. V opačném případě bude nadbytečné vůbec uvažovat o smysluplnosti této části nové úpravy. Důvodová zpráva je v tomto ohledu však zcela skoupá a žádné bližší vodítko o úvahách zákonodárce nedává.

Sporná je i úprava ve vztahu k přistoupení dalšího účastníka[40] a záměny účastníka[41]. V těchto případech nastanou podle nové úpravy účinky koncentrace řízení ve vztahu s novými účastníky skončením prvního jednání, které bylo nařízeno po přistoupení nebo záměně účastníka a které se ve věci konalo.

Výklad podávaný soudní praxí je přitom ustálen v závěru, že přistoupení dalšího účastníka do řízení soud nepřipustí zejména tehdy, kdyby v důsledku něho nastal nedostatek podmínky řízení, pro který by bylo nutné řízení zastavit, kdyby nebylo nepochybné, čeho se žalobce domáhá proti tomu, kdo má do řízení přistoupit na straně žalovaného, kdyby nebylo jednoznačné, čeho se proti žalovanému domáhá ten, kdo má do řízení přistoupit jako další žalobce, nebo kdyby přistoupení dalšího účastníka

do řízení bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Nehospodárnost připuštění dalšího účastníka do řízení je podle konstantní judikatury dána zejména tehdy, jestliže by takový postup vyvolal další dokazování, které by jinak nebylo potřebné a ve svých důsledcích by vedlo k oddálení rozhodnutí věci mezi dosavadními účastníky řízení.[42]

Na jedné straně tedy dovolací soud je ve svých názorech spíše proti přistoupení pokud by to vyvolalo nutnost dalšího dokazování, na straně druhé zákonodárce s takovou možností v novele přímo počítá. V posuzovaném případě se tedy stávající judikatura bude muset poněkud posunout. Na závadu to snad nebude, když i nové dokazování bude limitováno již všeobecnou zásadou koncentrace řízení.

Je ovšem otázkou, zda se nebudou někteří žalobci, kterým časový okamžik koncentrace řízení nastal skončením přípravného jednání, snažit tuto skutečnost obejít tím, že si do řízení na svoji stranu nechají přistoupit dalšího účastníka, který bude mít dodatečný časový prostor pro uplatnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Ne vždy je zjevné, že přistoupení dalšího žalobce do řízení může sloužit k odstranění nedostatku, spočívajícího v tom, že účastníky řízení se nestali všichni, kdo jimi měli být, jako je tomu např. u nerozlučných společníků, nýbrž že hmotněprávní oprávnění k uplatnění nároku může mít jen jeden z nich. V takovém případě je procesním prostředkem ke změně účastenství ve sporu institut záměny účastníků a přistoupení dalšího žalobce do řízení je v podstatě obcházením tohoto institutu.[43] Při rozhodování o přistoupení dalšího účastníka do řízení ovšem soud nemůže posuzovat otázku jeho věcné legitimace. Jde pouze o procesní rozhodnutí, jímž se upravuje průběh řízení a okruh jeho účastníků. Otázka věcné legitimace účastníka řízení (jak aktivní, tak pasivní) je otázkou hmotněprávní, kterou soud řeší až v konečném rozhodnutí ve věci, a teprve důsledkem případného nedostatku věcné legitimace by bylo - po projednání věci - zamítnutí žaloby.[44]

VI. Závěr

Je zřejmé, že nová právní úprava obsažená v novele občanského soudního řádu, která bude od druhé poloviny roku 2009 významně ovlivňovat průběh civilního sporného procesu se stále více odklání od stavu, kdy soudce je pouze pasivním arbitrem sporu, který vedou sporné strany. Pasivita soudce má totiž často nežádoucí účinky jak z hlediska obsahového, tak z hlediska rychlosti řízení. Zákonodárce byl viditelně veden snahou, při respektování dispoziční zásady, nenechat účastníky soudní řízení úplně ovládnout. Je totiž třeba odlišovat dispozici řízením (podání žaloby, zpětvzetí žaloby, podání vzájemné žaloby) a dispozici předmětem řízení (omezení nebo rozšíření návrhu, uzavření soudního smíru) od situace, kdy při pasivitě soudu některý z účastníků zneužíváním procesních úkonů řízení prakticky vedl k újmě protistrany. Pokud odhlédneme od výše naznačených některých otevřených technických otázek, je pouze k diskusi, zda někdy snad až úporná snaha o co nejrychlejší zvýšení efektivnosti justice povede dále k rozšiřování situací, které jsou třeba podle Ústavního soudu ve svém důsledku na samé hranici zákonnosti nebo zda se tento, možná jednoduchý trend podaří de lege ferenda nějakým způsobem více sofistikovat.

Mgr. Karel Jandus je advokátem od roku 2006. V PRK Partners s.r.o. se specializuje na spornou

agendu, konkurzní a vyrovnací řízení, insolvenční právo a závazkové právo. E-mail:
karel.jandus@prkpartners.com

Mgr. Marta Ondačková je od roku 2007 advokátním koncipientem v PRK Partners s.r.o. Specializuje se na soudní a rozhodčí řízení, exekuce, správní a insolvenční právo. E-mail:
marta.ondackova@prkpartners.com

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Jáchymova 2
110 00 PRAHA 1

tel: +420 - 221 430 111

fax: +420 - 224 235 450

e-mail: office@prkpartners.com

-
- [1] Srov. Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. [2/1993](#) Sb.
 - [2] Srov. § 6 zákona č. 99/1963 občanský soudní řád (dále jen OSŘ)
 - [3] Srov. § 6 OSŘ ve znění účinném od 1. 1. 1992
 - [4] Srov. § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSŘ
 - [5] Srov. § 120 odst. 1 OSŘ ve znění účinném do 31. 12. 1991
 - [6] Srov. § 120 odst. 3 OSŘ
 - [7] Srov. § 114a odst. 1 OSŘ
 - [8] Srov. § 114b odst. 3 o.s.ř.
 - [9] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 221/2007, ze dne 3. 1. 2008
 - [10] Srov. § 114a odst. 2 písm. a) OSŘ
 - [11] Srov. § 114b odst. 1 OSŘ
 - [12] srov. Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1109/2004).
 - [13] Srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 1253/2005 ze dne 16. února 2006
 - [14] Srov. § 114b ve spojení s § 153a odst. 3 OSŘ
 - [15] (srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 63/05, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 38, č. 163 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3047/2006, ze dne 30. 11. 2007
 - [16] Srov. § 114c OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [17] Srov. § 115a OSŘ
 - [18] § 114c OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [19] § 114c odst. 2 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [20] Srov. § 53 OSŘ
 - [21] Srov. § 147 OSŘ
 - [22] Nejedná se tedy o věci v nichž nelze uzavřít nebo schválit smír podle § 99 odst. 1 odst. 2 a o věci uvedené v § 120 odst. 2 OSŘ
 - [23] Srov. § 114 c odst. 6 ve znění účinném od 1.7. 2009
 - [24] Srov. § 114 c odst. 7 ve znění účinném od 1.7. 2009
 - [25] Srov. § 114c OSŘ
 - [26] § 114c odst. OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [27] Srov. § 114c OSŘ
 - [28] Srov. § 114c odst. 4 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [29] Srov. § 114c odst. 5 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
 - [30] Srov. § 118b odst. 1 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009

- [31] Srov. § 118a odst. 2 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
- [32] Srov. § 118b odst. 1 OSŘ
- [33] Srov. § 118c OSŘ
- [34] Srov. § 118c OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
- [35] Srov. § 118b odst. 1 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
- [36] Srov. § 118b odst. 1 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
- [37] Srov. § 118a odst. 2 OSŘ ve znění účinném od 1. 7. 2009
- [38] Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Odo 382/2005, ze dne 30. května 2006
- [39] Srov. § 95 OSŘ
- [40] Srov. § 92 odst. 1 OSŘ
- [41] Srov. § 92 odst. 2 OSŘ
- [42] Srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2940/2008, ze dne 9. 10. 2008
- [43] Srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1056/2008, ze dne 5. 6. 2008
- [44] Srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2771/2007, ze dne 23. 8. 2007

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Prekluze důvodu neplatnosti VH](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Odpovědnost členů statutárního orgánu za nepodání insolvenčního návrhu včas](#)
- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [TOP 5 judikátů z korporátního práva za rok 2025](#)
- [Nový daňový režim ESOP v České republice od roku 2026. Posun k ekonomické realitě a mezinárodním standardům?](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)